

MÉLESVILLE
GABRIEL, JULES JOSEPH DE LURIEU
BACKMAN, ALEXIS

**Supplikanterne. Komedi i en akt. Öfwersatt
af A. Backman./(Mélesville och Gabriel.)
Upsala 1823. Palmblad & c. På W.F.
Holmgrens förlag.**

Uppsala
1823

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

MELESVILLE & GABRIEL

271

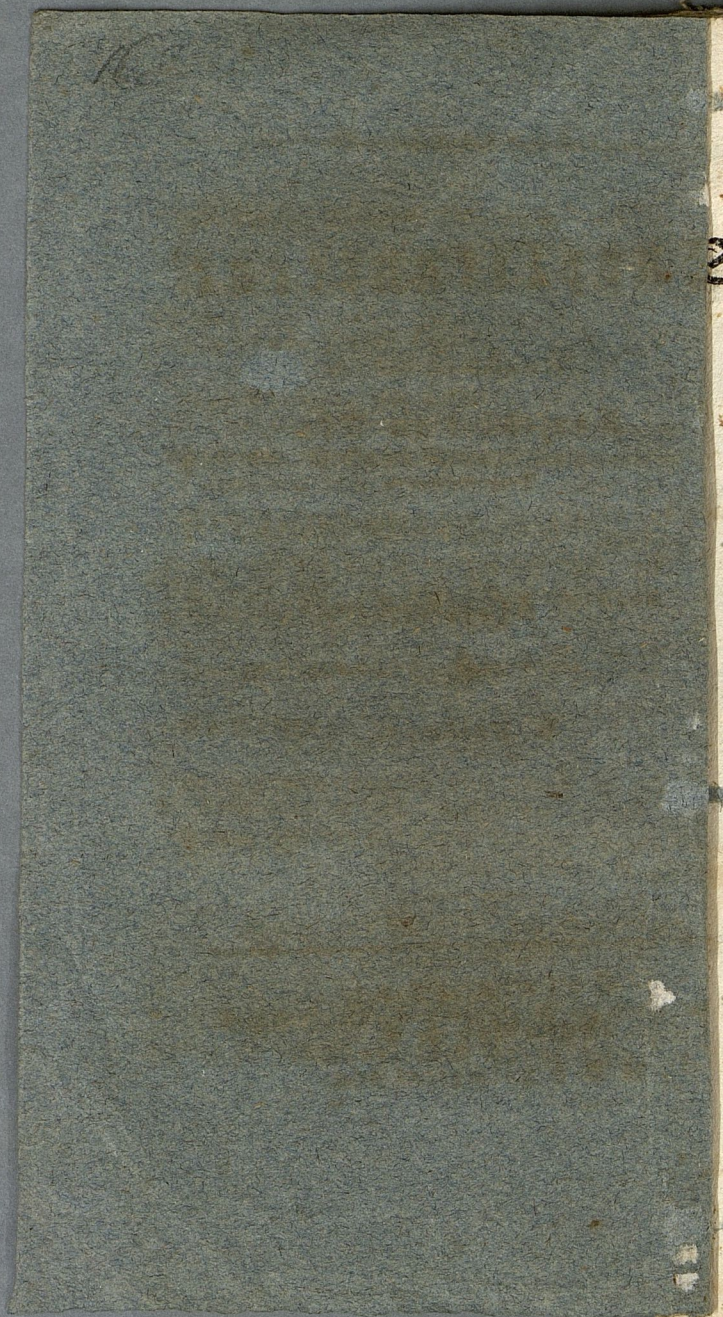
RIEL, Va. 26

EXA

1700-1822

Drawn
(R)

1700-1822

MÉLESVILLE, N.H. y. Inverigien, dit GABRIEL, Vra. U.
Ex. A. 74

Drain
(B)
1700-1822

Supplikanterne.

Komedi i en Akt.

Swersfatt

A. Backman.

Uppsala 1823.

Palmblad & C.

W. S. Holmgrens förlag.

Personerne.

Grefwen, Guvernör i Valencia.

Carolina, hans Dotter.

Alphéas, Arabisk Doktor.

Don Alonzo, ung Öfverste.

Fabrice, Grefvens Kammartjenare.

Don Joseph Cortado Torésillas, Spansk
Adelsman.

Markisinnan Aurora Los Pesados.

Inigo Balbuéna, Magnetisör.

En Betjent.

Supplikanter.

Lakejer.

Scenen är i Valencia, hos Guvernören.

Originalet: Les Solliciteurs et les Fous, af
Mélesville & Gabriel.

(Theatern föreställer en rikt prydd salong, med
fond = och sido = dörrar).

Första Scenen.

Grefwen. Carolina. Betjenter.

(Grefwen och Carolina sitta wid ett Frukostbord
och dricka kaffé. Två betjenter passa dem upp).

Grefwen (till Betjenterne).

Nej, säger jag er; — I dag kan jag inte ta
emot någon på förmiddagen. — Allt sedan vår
nya Vice-Konung flyttat hit till Valencia, tyckes
det som alla lycköskare i werlden kommit öfwerens
att plåga mig med suppliker, den ena löftigare än
den andra!

Carolina (leende).

Det är skada, min far, att inte jag, i ert
ställe, kan ta emot dem. Om ni wille ändå, så
skulle jag ge audience under den tid ni, som Gu-
vernör, är sysselsatt på Slottet.

Grefwen.

Du, kära Carolina?

Carolina.

Ja, hwarför inte? . . . Är det då så svårt? . . .
Jag skulle på det bästa sätt bemöta de fattiga

supplikanterne; kasta en blick på den ena, ge hopp åt den andra, ett löfte åt den tredje, tröst åt den fjerde . . . med ett ord, alla skulle gå njeda ifrån mig, utan att det kostat mig annat än wackra och tomma ord, som så ofta nyttjas af de förnåma.

Grefwen (afbryter).

Lifwen som af en wacker flicka. Jag hör att du skulle bemöta mina supplikanter liksom dina tillbedjare, . . . En blick på den ena, hopp åt den andra, ett löfte åt den tredje;

Carolina. (stiger upp)

Att höra min far, skulle man kunna beställa mig för koketteri.

(Betjenterna taga bort bordet och gå).

Grefwen. (stiger upp).

Nej, mitt barn; jag fruktar blott, att den lätt sinnighet, hwarmed du talar om allt, skall hos andra förorsaka origtiga begrepp om dina goda egenskaper. Jag är likwäl långt ifrån att vilja antaga Castiljanernes strånga seder, som neka fruntimmerna en billig frihet; jag lyckönskar mig twertom att hafwa helt och hållit öfwerlämnat åt dig sjelf wälet af din tillkommande man ibland de många tillbedjare, som dina behag, dina talanger och ditt förstånd föra i mitt hus. Men du bör ej lemna dem längre i öwifshet, och jag fordrar af dig, att du ändteligen tar ett beslut, och säger mig, hwen som skall bli min måg.

Carolina (leende)

Man väljer inte en man så lätt, som man utnämner en Alkald eller en Corregidor.

Grefwen.

Nej, man bör nog bestämma sig. Men om jag inte bedrar mig, så tycker jag mig märka, att du har någon böjelse för Don Alonzo, vår unga Gardes-Oberste. Det är en bra och utmärkt Officer, och Hans Höghet visar honom den största välvilja.

Carolina.

Ja, men han är svartsjuk Hans humör är så underligt! — Skrattar jag, så blir han ond; — hör jag ett ögonblick på hans rivalers platta komplimenter, finner han sig förelämpad — Med ett ord, skulle min far tro, att Alonzo här om dagen tog humör bara för det, att den der gamla och lösliga Cortado Dorévilas sade mig några artigheter. Alonzo trodde sig vara berättigad att göra mig förebräelser; han svor, att han aldrig mer skulle visa sig för mina ögon, och det som är det värsta är, att han har hållit ord. Jag har inte fett honom på två dagar.

Grefwen.

På två dagar! Det låter ofvarsamt! . .

Carolina.

Mycket ofvarsamt Delså försäkrar jag, att jag inte skall ge wika för den sáfångan att af Alonzo se mig föredragen framsör någon annan

Glück. Suman jag väljer mig en man, vill jag
vara säker om hans undergifvenhet och blinda lyd-
nad för alla mina befallningar.

Grefwen.

Det är försigtigt tänkt. — Men hvad vill
Fabrice?

Andra Scenen.

De förre, Fabrice.

Fabrice.

Hans Höghet har skickat hit en af sina Adjutan-
ter för att säga, att Nådig Grefwen skall komma
upp på Slottet.

Grefwen.

Det är bra. Jag kommer snart. — Mina
bref!

Fabrice.

Här äro de.

Grefwen (öppnar några bref).

Till Guverndren i Balencia Alltid
supplikter! (Till Fabrice.) Lägg dem i mitt
Kabinett, jag vill läsa dem wid min återkomst.
(han öppnar ett annat bref). Nå, ändteligen få
vi snart hit den ryktbara Alphéas!

Carolina.

Alphéas! Den arabiska Doktorn som botar galna?

Grefwen. (genomgår brefwet).

Han sjelf Han samtycker till min begäran; . . . han är nyss landstigen i Villa-Real, och kan möjligen wara här i dag förträffligt! — Hör, Carolina, om han kommer under det jag är borta, så tag emot honom och wisa honom den största aktning. — Det är en förundransvärd människa; jag har gjort hans bekantskap under mina utländska resor, och jag är säker på, att med hans tillhjälp skola wi lyckas att mildra de olyckliges belägenhet; hwittas förstånd — Låt sätta allt i ordning i hans rum — Jag har brådtom, jag måste gå upp i Consejlen — Följ mig, Fabrice, jag har något att befälla dig.

Carolina.

Farwål, min far.

Grefwen (lyser henne).

Glöm inte hwad jag sagt dig, mitt barn; jag föreskrifwer dig ingenting; Du får sjelf wälja dig en man Men en måg måste jag ha. (Han går).

Tredje Scenen.

Carolina. Fabrice.

Fabrice (hviskande).
Signora, Signora. . . .

Carolina.
Hvad vill du? Hvad betyder denna
hemlighetsfulla ton?

Fabrice.
Han har en lång stund gått af och an här i
grannskapet.

Carolina (hastigt).
Hvem? Monzo?

Fabrice.
Ja.

Carolina.
Nå väl?

Fabrice.
Jag har inte låtsat se honom; men jag har
funnit detta bref hos portwaktaren jag tror
wist; att det är ifrån honom se där

Carolina.
Men, såg mig

Fabrice.
Er far väntar mig.

Carolina.
Ett ord blott

Fabrice.

Småhjigt. Jag skall äta mig att framskaffa ert svar, det är allt hvad jag kan göra. (Springer ut).

Fjerde Scenen.

Carolina (allena).

Ett bref från Monzo! Förmodligen berättar han förlåtelse, och kastar sig för mina fötter. (Öppnar brefsvet). Hvad ser jag? En okänd sly! „Don Joseph Cortado Lorezillas“. Hvad! Skulle den gamla narren verkligen älska mig! . . . Jag skulle önska det . . . ja, om det också inte vore för annat än för att ge en nyttig lära åt den svartsjuke Monzo — Jag, som väntade ifrån honom ett mycket ömt och ängerfullt bref! . . . Nej, han skrifer wist inte; han skulle anse sig förnedrad, om han gjorde första steget . . . , om han erkände sina fel — Jag måste läsa Cortados bref. Det kan wäl inte wara roligt; men det gör ingenting Det är ändå en rival till; och om han kunde förorsaka Monzo någon oro Jag bör ingenting försumma. (hon läser).

Femte Scenen.

Carolina. Monzo. (han kommer in, utan att hon märker det).

Alonzo (affides).

Jag står lute ut längre Jag må
nödvändigt weta Ja så! hon är här!

Carolina (leende).

Hvad nu? . . . rätt artigt! . . . „Ett mör-
ker af förstånd, underverk af skönhet
. . . . Hans skriffätt är öfwertygande.

Alonzo (affides).

Et bref, . . . ett kärleksbref! . . . Det är i
saunt, jag uppoffrar! . . .

Carolina.

Allt bättre och bättre! „Sföränderli-
ghet, ewig beständighet“ Det
en man från förra seklet. (Hon får se Alonzo, o-
gömmet hastigt breswet). Alonzo!

Alonzo.

Jag ber om förlåtelse, jag söker

Carolina.

Min far förmodeligen.

Alonzo.

Ja, Signora.

Carolina.

Ni blit hwar dag artigare.

Alonzo.

Deh mindre älskad, ser jag.

Carolina.

Mindre älskad! Ni herr Öfwerste! man skulle
wål wara blind för att inte göra rättwisa åt er
städighet, er ömhet, och framför allt er beständighet.

Alonzo

Förträffligt, Signora — Ni har beslutat att
straffa mig för häftigheten af min kärlek och för
en beständighet, som beswärar er, som plågar er.
Ni will på detta sätt återtaga ett löfte, som ni för-
modeligen ångrar att hafwa gifwit, och bryta en
ed, till hwilken jag war nog swag att sätta tro.
Det är mig ni anlagat för capricer, lätsinnighet!
. Undslykten är wål uttänkt, men den kan
inte bedra mig. Spar en öfwerflödigg möda, och gör
mig den tjensten att wara litet upprigtigare.

Carolina.

Jag förstår er inte.

Alonzo.

Är inte detta bref tillräckligt? . . . Ni läste
det med ett nöje, en rörelse

Carolina.

Hvem har sagt er, att det war ett kärleks-
bref?

Alonzo (häftigt).

Ni gömde det ju, då jag wisade mig; således
är det nog. Ni tycktes wara upprörd af innehållet;
jag gaf noga akt på er; era blickar, allt har upp-
täckt för mig min olycka och er otrohet.

Carolina.

Er olycka! Ja, ni älskar mig ännu, ty ni är mycket svartsjuk.

Alonzo.

Svartsjuk! ja, jag är det, eller rättare, jag har varit det, det nekaf jag inte; men i dag

Carolina.

Håll, Alonzo. Ni erkänner era fel, och då wore jag sjelf brottlös, om jag längre wore ond.

Alonzo.

Hwad, Carolina!

Carolina.

Tro mig, Alonzo, ni har ingenting att frukta af era rivaler.

Alonzo.

Wägar jag lita på det?

Carolina.

Ni är den enda jag älskar, och jag apprepar det med nöje; men ingen svartsjuka mer, hädanefter skall jag anförtro er allting, till och med mina hemligaste tankar.

Alonzo. (med iswer).

Ni återger mig lifwet. Ja inga mistankar, inga hemligheter mera. Döli ingenting för mig, jag skall äfwen wisa er det största förtroende.

Carolina.

Sävar ni det?

Monzo.

Sag svar det.

Carolina.

Ändtefigen äro vi vännar igen! Det
gick inte så lätt! . . .

Monzo.

Västa Carolina! . . . (han tittar med oro efter
brefwet)

Carolina.

Monzo!

Monzo (med bryderi).

Det der brefwet

Carolina (betraktar honom).

Vör inte oroa er.

Monzo (med twunget smäleende).

Det är från ett fruntimmer?

Carolina.

Nej.

Monzo.

Från någon karl? en ung karl, är det
inte så? Låt mig få se

Suppl.

2.

Carolina.

Huru! . . .

Alonzo.

Det är inte svartjuka mera . . .

Carolina.

Nej, jag ser det.

Alonzo.

Det är endast nyfikenhet . . .

Carolina.

Jag beklagar, att jag inte kan tillfredsställa den.

Alonzo.

Huru! Och vår öfverenskommelse?

Carolina.

Angår inte det förflutna.

Alonzo.

Jag bör likväl

Carolina.

Ni bör framför allt tro mig.

Alonzo.

Det är således på det viset ni håller ert löfte
att ingenting dölja för mig?

Carolina.

Och ni, ert löfte om oinskränkt förtroende?

Alonzo (upphetsar sig).

Jag kan synas er orättvis, löslig; men jag
fordrar att ni lämnar mig brefvet.

Carolina.

Ni fordrar! . . .

Alonzo. (befallande).

Ge hit, strart!

Carolina.

Ge er mina brf, Herr Hfverste, och det
före giftermäter! . . . Det wore ett alltför elakt
efterdöme.

Alonzo (brister ut).

Ja så! Jag ser nu hvad värde jag bör sät-
ta på era löften! . . .

Carolina.

Alonzo! . . .

Alonzo (med hetta).

Jag hör ingenting.

Carolina (mycket rödd).

Fortsar min Herrel! — Jag hoppas att, ef-
ter ett sådant utbrätt, ni aldrig mer viskar er hos
min far

Alonzo.

Håldre bö hundra gånger än att förnedra mig.
Ja, jag skall undfly er.

Carolina.

Så mycket bättre.

Alonzo.

Jag lemnav Valencia för evigt.

Carolina.

Tu förr det hellre.

Alonzo.

Strart, i ögonblicket Lycklig, mer än
lycklig, om jag ändteligen kan undslippa en omärdig
läga, och koketteriets snaror! (går).

Sjette Scenen.

Carolina. (alena)

Koketteri! Jag kokett! . . . Det är för-
sta gången man gör mig en sådan förebräelse. (hon
ropar). Fabrice! — Nu är det riktigt slut på oss
mellan! — Fabrice, Fabrice!

Sjunde Scenen.

Carolina. Fabrice.

Fabrice.

Signora!

Carolina.

Har han gått?

Fabrice.

Hvem?

Carolina.

Den otrogne!

Fabrice.

Ja så! Signor Monzo! Jo! Gud vet
hvad som gick åt honom! han som vanligt-
vis är så väntlig han sprang förbi mig, utan
att se mig han såg alldeles rasande ut

Carolina.

Det är ett wilddjur!

Fabrice (affides).

Ett wilddjur! Jag skall väl snart gå ef-
ter honom.

Carolina.

Beskyllda mig för kofetteri! Jag vill at-
drig återse honom. Fabrice, min dörr blir alltid
stängd för honom, du skall sjelf ge noga akt derpå.

Fabrice.

Huru skall jag kunna ge akt på Signor Monzo?
Jag har redan nog att göra med alla supplikanterne,
som äro der nere i salen.

Carolina.

De wänta på min far.

Fabrice.

De göra ett väsen — Förgäfves ja jag dem att Hans Nåd var på stötter

Carolina.

De måste likväl afvisas.

Fabrice.

Jo, wackert! Hör får man hicka sönder dem; (det hörs buller). Hör, ett sådant buller!

Carolina (Springer till fenstret).

Du bedrar dig bullret kommer ifrån gatan.

Fabrice (wid fenstret).

Hwad är det för slag? En främmande åföljd af en mängd med folk!

En betjent (kommer in).

Doktor Alphéas är hit kommen.

Carolina.

Alphéas! Det war han

Fabrice.

Han som kurerar för galenskap! Besitta! . . . här får han mycket att göra.

Betjenten.

Här är han.

Åttonde Scenen.

De förre. Alphéas. Lakejer.

Alphéas.

Hvarken trängsel, Gud bewars! Man skulle kunna tro, att hela riket räknar på mig att återfå förståndet (till Lakejerna). Ålta noگا mina instrumenter och mina böcker.
Carolina.

Signor!

Alphéas.

Å! förlåt, aimakta Signora; ni är förmodligen Guvernörens dotter.

Carolina.

Ja. Min far, som nyss blef uppkallad till slottet, har annodat mig att med största omsorg emottaga den wise, den lärde Alphéas

Alphéas.

Lärde! Å! Signora! förfkona mig, jag ber. — Jag, mer än någon annan, behöfwer behålla allt mitt förstånd. — Jag längtar att besöka därhuset, emedan jag inte kan bli mer än en dag i Valencia.

Carolina.

En enda dag? . . .

Alphéas.

Ja, Signora. Man väntar mig i Madrid;

der är en patient i största fara. Det är en staccars Grand d'Espagne som blifwit splittr galen; han går inte ur vägen för de förnåma Embetsmännen, och bockar sig djupt för de disgracierade Ministrarne. — Man vill fånga in honom.

Carolina.

Hvad, har ni då så brädt om?

Alphéas

Jag kommer snart tillbaka till Valencia; jag läfvar er det. — Men war god och låt föra mig

Carolina (till Fabrice).

Fabrice! spring till därhuset, och underrätta Direktören om Doktor Alphéas ankomst. (till de andra Kaféjerne). Och ni här in förfrisingar till doktorn.

(Fabrice och betjenterne gå)

Nionde Scenen.

Carolina. Alphéas.

Alphéas.

Jag kan inte nog tacka er, Signora

Carolina.

Säg mig, Herr doktor, — jag är litet nyfiken . . . — Är det sant, som det berättas, att

wanän att sköta mansfönniga, lärt er upptäcka mens-
niskors egenheter och böjelser, wid blotta beskåd-
det af deras anletsdrag.

Alphéas.

Jag tillstår det. På blotta anletsdragen lä-
ser jag själens hemligaste rörelser. Tuman jag gör
en patient någon fråga, betraktar jag noga hans
fysionomi, hans blickar ... — Ni skrattar? ...

Carolina.

Det är af fruktan, att ni läser i min själ.

Alphéas.

Det är redan gjort.

Carolina.

Huru! ...

Alphéas.

Ni må tro mig eller ej, men det war det förs-
sta jag gjorde, då jag kom in.

Carolina.

Således känner ni redan min Caractere?

Alphéas.

Kanske bättre än ni sjelf.

Carolina.

Ni är en fruktansvärd man! Med er wore det
således omöjligt att förstålla sig ett ögonblick; —
Må wäl, hwad har ni läst i mina ögon?

Alphéas.

Will ni weta det?

Carolina.

Ja wißt, om inte för annat, åtminstone för att öfwerhga en wiß person om sin orättwisa och sin förblindelse.

Alphéas.

Jag måste förut säga er, att jag bedrar mig aldrig.

Carolina.

Eå säga alla doktorer! — lika mycket! . . .
Swad läser ni då?

Alphéas.

Mycken godhet, ett ömt älskande hjerta

Carolina (affides).

Det war jag säker på.

Alphéas.

Muntert sinnelag, blandadt med en swag döfvis öfslighet

Carolina (affides)

Swag döfvis! Man skulle tro, att han dikterar ett recept.

Alphéas.

Behaglighet, men mycken obetänksamhet.

Carolina.

Obetänksamhet!

Alphéas.

Lättfämnigt humör, capricer, fallenhet för o-
beständighet

Carolina (stött).

Huru!

Alphéas.

Skall jag fortsara?

Carolina (stött).

Allt för gerna!

Alphéas.

Nå väl, stuteligen koketteri

Carolina (hästigt).

Koketteri!

Alphéas.

Ja, ja, mycket barnsligt, ofskyldigt, men tem-
meligen märkbart. — Gissar jag rätt?

Carolina (med tillgjord förb).

Nej, min, herre ni bedrar er.

Alphéas (följer henne med sina blickar).

Det är då första gången!

Carolina.

Förlåt, Herr Doktor, om jag missbrukat er
tjenstfärdighet; Behagar ni inte ta någon förskif-
ning i era rum?

Alphéas.

Jag hoppas, att min upprigtighet inte missgatt er. (Carolina, utan att svara, niger kallsinnet för honom. Alphéas säger affides och leende). Jag har gifat rätt. (han går).

Tionde Scenen.

Carolina (allena).

Han också! Det ser ut som om de kommit öfverens! Om Monzo hade hört honom! Jag är på det högsta uppretad! Den der Doktorn, som jag trodde vara en man af snille är blott en charlatan, som fått sin reputation genom list eller lycka — Jag kokert! Jag tycker, att han hade wäl kunnat hålla sig till det ännu, älskande hjertat Jag skulle till och med gått in på den swaga dotts listighet men koketteri! . . . — Åh om jag kunde få tillfälle att hämnas mig!

Elfte Scenen.

Carolina. Fabrice.

Carolina.

Nå wäl, Fabrice?

Fabrice.

Jag har gått förgäfves; Doktor Alphéas kan

inte få se de galna i dag. Den starka blåsten som
 var i natt, har helt och hållit wändt upp och ner
 på deras hjärnor.

Carolina (med ironi).

Lika godt; Han kan ju ändå läsa i deras an-
 letsdrag

Fabrice.

Nej, det torde bli farligt. De äro nästan alla
 rasande, och bullra ungefär lika mycket som suppli-
 kanterne här nere.

Carolina.

Hwad! ha de inte gått ännu?

Fabrice.

Gått sin wäg! jo, pytt! De
 göra ett sådant wäsen, att då man hör dem, skulle
 man tro sig vara på dårhuset Doktorn,
 där inne, borde, af barmhertighet, bjuda till att
 kurer dem.

Carolina.

Kurera dem! Wänta litet
 men hvarför inte? En sådan besängd tanka!
 (hon skrattar). Jo, jo, det wore ett roligt skämt! . . .
 Kära Fabrice, om wi skulle öfwertala Doktorn att
 ge audience, i min fars ställe?

Fabrice.

Huru? . . . På hwad sätt? . . .

Suppl.

Carolina.

Förstår du mig inte? Gå du ner och säg till
Supplikanterne att min fars nya Sekter skall ta käm-
nedom om deras reklamationer Jag skall
underrätta Doktorn, att de galne

Fabrice.

Hvad! ni vill? . . — Det där skämtet kostar
fösta mig

Carolina.

Oh, nej.

Fabrice.

Nådig Grefvens vrede

Carolina.

Jag svarar för allt. — Gömd i detta kabin-
nett, skall jag roa mig på Alphéas' bekostnad
Ja, denna hämnd är mig värdig! . . — Ja så! jag
är tokett, obetänksam! . . . Vi få se, herr Doktor,
om er urskillning är så ofelbar!

Fabrice.

Men betänk, Signora! . . .

Carolina.

Lyb, jag befäller det! . . . — jag hör Doktorn.
Gå fort efter våra patienter.

Fabrice.

Min sann, kurerar han dem, så kan han göra
underverk! (Han går).

Tolfte Scenen.

Carolina. Alphéas. En Sekter (som bär ett stort register).

Carolina.

Här är han.

Alphéas.

Signora, nu är jag färdig Tillåt, att man visar mig vägen

Carolina.

Det behöfs inte; man skall föra hit dem som möjligtvis kunna visas. Jag har trott, att ni skulle vara mera i fred här. Ingen skall störa er; jag har gifwit nödig befallning om allt.

Alphéas.

Jag tackar oändeligen. (till Sektern). Sätt er wid det bordet. (Sektern sätter sig).

Carolina.

Herr Doktor, jag rekommenderar dessa olycklige; man bör något råtta sig efter beskaffenheten af deras galenskap. — De, som ni nu får se, hafwa enligt hwad Fabrice sagt mig, blifwit gamla af ärelysnad, sökandet af tjänster och eftersträfvan det af äreställen

Alphéas.

Den art af galenskap är, nu för tiden, tem-

meligen allmän; men bekymra er inte, jag skall gå till väga med varsamhet.

Trettonde Scenen.

De förre. Fabrice.

Fabrice. (gör tecken åt Carolina).

Signora! . . . får de komma in?

Alphéa.

Så visst.

Carolina.

Jag går. — Mätte ni, herr Doktor, kunna återge dem förståndet.

(Hon gömmer sig i Kabinettet).

Fjortonde Scenen

Alphéas. Fabrice. Sektern.

Alphéas. (till Fabrice).

Öppna denna dörr, och låt dem komma in, en i sänder — Du skall säga mig deras namn och ålder. (Dörröppnaren öppnas; man hör buller). Detta buller bewisar nog att deras förstånd!
Städars menniskor!

Fabrice. (anmäler).
 Don Joseph Cortado Doréillas, Adelsman
 från Cataionen. (hviskar). Feintinie är.

Femtonde Scenen.

De förre. Cortado.

Cortado. (böcker sig flere gånger).

Det är förmodeligen med Hans Excellences Sekter jag har den äran att tala?

Alphéas.

Sekter! . . . Ja, ja (ossides). Nu är jag Sekter. Det börjar intet så illa!

Cortado. (tar på sina mousetacher).

Ni ser för er, min Herre, den olyckligaste bland Spaniens adelsmän; utan att smickra mig, så äger jag tapperhet och förtjenster; min börd är åtminstone lika förnäm som någon annans i hela werlden. Jag har bewistat alla sältåg; jag war med wid belägringen af Palamos, reträtten från Barcelhona, eröfningen af Carthagena, bataillerna wid Almanza, Morella, segren wid Villa-Viciosa . . . jag war öfweralt. Nå wäl, på hofwet tänker man inte mer på mig än om jag inte wore till.

Alphéas.

Swar ni intet reklamerat? . . .

Cortado.

Det är nu tretti år som jag intet gjort annat jag har talt med Ministrarne, Stats-Råden, Sekreterarne, och till och med de minst betydande Embetsmän. . . .

Alphéas.

Men hwad kan man wäl anföra emot så lyfande förtjenster?

Cortado.

Det allra orimligaste skäl, bara förändringar! — De svara, att wid Palamos war jag inte i elden, utan wid Reserven. Det är sant, men råder jag för det? — Liksom wid Lerida, jag förde ett detachment förstärkning. Jag kom en knapp timma, sedan bataillen war slut. Då skulle man hert dem skrifa! . . . Men hwad fan! man wisar mig galen wäg, och jag kommer är ett helt annat håll Är det då så underligt? Will de kanske änte också lägga mig till last, att jag blef sjuk just som fiendtligheterna wid Billa Biciosa började En stark feber såg sjelf, huru skulle jag kunnat slås, då jag hade feber?

Alphéas.

Jag är öfvertygad, att man förtalt er.

Cortado.

Förtalt! . . . — Döm sjelf, bara för att bewisa er mitt nit och min iswer. Jag låg i min säng, i feberyra; nå wäl, waktadt detta tillstånd.

. . . .

Alphéas.

Eå for ni till striden?

Cortado.

Nej, men jag påserade ingen timma utan att betrakta kartan, följa våra trouppers rörelser, och wid hwarje fördel som wi vunno, kom jag alldeles i rasen. . . . Slutligen kunde jag inte uthärda längre: wid första rygtet om vår seger inställde jag mig wid regimentet för att vara närvarande wid paraderingen! Sådan är jag!!

Alphéas. (affides).

Han är åtminstone oförsälad, så galen han är!

Cortado.

Lägg till, för öfrigt, att jag aldrig försåmat att wisa mig wid alla högtidliga tillfällen. — Wid kröningen, wid Infantens förmålning, wid salig Drottningens begrafning, jag war alltid med bredwid min Kung.

Alphéas.

Ni bör yrka med eftertryck och åberopa så många stora mériter.

Cortado.

Sedan krigets slut, har jag beständigt sagt, dem: Nu är jag här; ge mig någon plats; hwad fan, jag är ju i mina bästa år. . . . bara ett Regimente, en Commendants syssa med en pension och Alcantara korset. — Tillstå, att jag inte begär för mycket. — Jo pytt! man ger företrädet åt ungdomen!

Alphéas.

Ät ungdomen? . . .

Cortado.

Ja, det är att skratta åt! . . . Unga människor, som inbilla sig, att tappighet, segrar, och några blefvyrer berättiga till ätt! . . .

Alphéas. (ironiskt).

Det är oerhärdat!

Cortado.

Det är fastligt! . . . — Ändteligen är nu en ypperligt tillfälle att göra mig rättvis; Commedants platsen här i Valencia är ledig
Frukta inte, att man ger den åt mig!

Alphéas. (affides).

Jag vill hoppas det.

Cortado.

Besinna, att denna plats är liksom gjord för mig. Stora inkomster! Och mitt giftermål skulle då kunna gå för sig. . . .

Alphéas.

Ert giftermål?

Cortado.

Ja, med Guvernörens dotter, den förtjusande Carolina; hon har mycken böjelse för mig
hon gör mig galen!

Alphéas.

Det tror jag.

Cortado.

Om jag får den ifrågavarande Commendants-
befällningen, så inser ni väl att syftan och hem-
giften, Det är just hwad jag behöfwer.

Alphéas. (med dubbel mes-
ning).

Ja, ja; jag skall intet glömma er . . . jag
löfwar er, att ni skall få hwad ni behöfwer.

Cortado. (hästigt).

Tala med Guvernören; beröm för honom
mitt namn, min börd. Se här min tjenste-för-
teckning Ni kan, efter behag, tillägga nå-
gra blesyrer; jag har väl aldrig varit bleserad;
men det gör ingenting; ni är Sekter, och wet såle-
des, huru det wanligtvis går till.

Alphéas. (affides).

Se så ja! nu förfirar han sig
Degenen guisra

Cortado.

För öfrigt, ser ni, om walet redan wore gjordt,
och om man wille ge mig någon annan soffla, i finan-
cerne till exempel, så är det lika bra. Jag tycker
om financerne, jag; jag är intet så nogräknad, jag
tar emot allring.

Alphéas. (affides).

Financerne!

Cortado

Jag lemnar er, förtjust af edra löften, och

af den wänſkap ni wiſat mig. (affides). Den S
tern är en altför hyggelig karl; han är den förſt
ſom welat höra mig till ſlut. (högt under det
går). Vlif qwar, jag ber; jag kommer snart åter
för att af er få höra, att jag är utnämnd.

(han bockar ſig åt alla ſidor och går).

Alphéas. (till Fabrice).

Låt hemföra honom med alla nödiga för
tighets mått.

Fabrice. (leende).

Ja, herr Doktor. (han går).

Alphéas. (till Sektern).

Skrif, hjernan något förſvagad; mycken
genkärl och dumhet. — med ſträng diät, ſtall ju
väl kureras honom.

Sextonde Scenen.

De förre. Markiſinnan. Fabrice.

Fabrice. (anmäler).

Fru Markiſinnan Aurora Los Peſados. (h
ſtände). Enka eſter Don Pedro, Don Manuel och
Markiſen

Alphéas.

Stora Gud!

Fabrice. (hviskande).

Äldern twetydig

Markisinnan. (kommer in).

Hvisken trångsel! Ni säger, min vän,
att Grefwen inte är hemma! . . . Det är obegrip-
ligt! Han war likwäl underrättad om, att jag skul-
de komma! (sår se Alphéas). Dmjukesta tjenarin-
na, min herre! Det är ni som, i stället för Hans
Excellence, Det är bra; jag har
blott två ord att säga er. — Ni skall kanhända
bestylla mig för galenskap?

Alphéas.

Galenskap! (affides). Hon känner sin sjukdom
furen blir lättare.

Markisinnan.

Det will säga, i somligas ögon är jag galen,
men i sjelfwa werket är jag ganska klok.

Alphéas. (affides).

Nu äro wi där igen! . . De äro alla lika!

Markisinnan.

Ja, Herre, ganska förnuftig, emedan jag kan
föreña nöjena med affäverne, samt dela min upp-
märksamhet både åt mitt köns lapprisaker och åt
Statsmannens djupsinniga funderingar.

Alphéas.

Ni, Signora? Jag kunde intet före-
ställa mig, att ett fruntimmer. . . .

Markisinnan.

Det förundrar er? Jag synes er ob-
tänksam, lätt sinnig, oförnuftig. Nå wäl, min
Herre, med denna förmodade lätt sinnighet fören-
jag mycket klohet, ett sundt omdöme, och t-
och med djupsinniga åsigter . . . — Ingenting
främmande för mig; Regenternes hemligheter, po-
litikens driffjädtrar, diplomatikens finaste lister; ja
förutser alla händelser, och alla disgracer. — Händ-
der det någon olycka . . . har jag alltid färdig
något medel för att reparera den. Är man i be-
hof af någon utmärkt skicklig Karl till en förtroen-
des post; ger jag straxt anwising på den end-
person, som dertill är passande, . . . och det utan
minsta swårighet, utan beswär. — Jag ger upp
brottsordres åt Ahméen, under det jag dansar De-
levo — Jag gör en total Winkler = förändring
under det jag sjunger en aria, och jag styr staten,
under det jag broderar.

Alphéas. (affides).

Det där war en ny sorts galenskap; (högt).
Förlåt min fru, men hwem har kunnat lära er att
så wäl styra staten.

Markisinnan. (lätt sinnigt).

Ingen. Jag har haft tre männer, och dermed
allt.

Alphéas

Tre männer! . . .

Markisinnan.

Ja. Den första war en stackare; ingen ambition, låga tänkesätt; jag skulle dödt af ledsnad, om inte han hade förekommit mig. — Den andra skulle säkert hunnit upp till de högsta äreställen, ty han gjorde ingenting utan att rådfråga mig; men en förtidig död! . . .

Alphéas.

Det war två!

Markisinnan.

Men den som jag måst saknat, är Markisen
 Los Pesados.

Alphéas.

Den tredje?

Markisinnan.

Alldeles. Det war en man! hwilket geni! Ett förtjusande utseende, qwick, full med talanger, riktig statsman! . . . Ingen wid hofwet spelte så wäl Castagnetter som han . . . Han hade blifwit Premier Minister, om inte den grymmaste orättwis-
 sa . . .

Alphéas.

Drättwisa, säger ni?

Markisinnan.

Ja. Min man war syfvelsatt med uppgörande af ett befordringsförslag, och på min recommendation utnånde han en Prest till Chef för ett Husarsregimente och skaffade pastorat åt en Dragon Offi-
 Suppl. 4.

ter. — Det war ett mistag. Alla menniskor började på att skrifa. Ni begriper wäl att Markisen blef affatt, och sorgen som det förorsakade honom (suckar). Stackars Markis! . . .

Alphéas (affides).

Det här war för starkt! (högt). Men säg mig, min Fru! hwarmed kan jag wara till tjenst?

Markisinnan.

Det war sannt. Jag hade så när glömt Det är bara ett lappri, bästa ni. Commendants platsen här i Valencia är ledig Jag har den man ni behöfwer.

Alphéas.

Förmodeligen en af era gunstlingar?

Markisinnan.

En ung man. Ni får dömma sjelf.

Alphéas.

Har han tjent länge?

Markisinnan.

Tjent! det wet jag inte; jag tror knappt. — Men jag skall fråga honom. Och i alla fall, hwad betyder det? — för att wara Commendant på en fästning är det ju inte nödwändigt att ha tjent. — Hans grundsatser äro de rätta för öfrigt menar han så wäl! Och med det duger man till allt.

Alphéas (affides).

Jag uthärdar inte längre!

Markisinnan.

Och så, har han inte nu satt sig före att göra mig sin cour! Det kunde wiserligen hända, om han fick Commendantsysflan, att

Alphéas.

Han blef den fjerde?

Markisinnan.

Hwad skall man göra? man skall wäl ha ett namn en rang; och sedan, ett fruntimmer, utan man, har så lite inflytande! — Ack! om jag en gång finge tala med ministrarne! Då skulle man få se hwad jag skulle uträtta! Jag sätter Stor Inquisitoru i spetsen för affärena. Jag affedar Premier Ministern; hans grundsarfer äro twetydiga. — Jag föreslår en total förändring och — Men jag glömmner Jag har brädt om; jag måste till min Modestämmerka, på spektaklet, till min dansmästare; jag ber om förlåtelse, min Herre, jag kommer igen en annan gång, och då ska wi fortsätta vårt samtal (ropar). Lasseur! . . . min wagn! . . — Odmju-kaste tjenarinna. (går).

Alphéas.

Gud bewars! Den där war galen med bested! (till Sektern). Skrif, fullkomlig wansinnighet, wärsän man skulle tro.

Balbuéna (i Coulißen).
Jag har No 3, säger jag!

Alphéas.
Hvad är det för en figur?

Fabrice. (anmäler).
Signor Inigo Balbuéna. (han går).

Sjuttonde Scenen.

Alphéas. Sektern. Inigo Balbuéna.

Balbuéna.

Det är fastligt, det är grusligt att på det sätt
et bemöta förtjenssen Anfakta! . . . Vi fö
e, om jag är ett nöt, en galning! . . .

Alphéas.

Den där ser bra uppretad ut! . . . Signor Bal
buéna

Balbuéna.

Herre, mitt sista hopp hvilar på er, på er
godhet, ert goda hjerta och er rättvisa

Alphéas.

Komplimenter! . . . Ni mistar er, min Herre,
jag disponerar inte någon plats.

Balbuéna.

Min Gud! jag begär blott att få behålla min.

Alphéas.

Hvilken plats?

Balbuéna.

Bid dårhuset.

Alphéas.

Bid dårhuset! (affides). Den dår gör sig årminstone sjelf rätt (högt). Man will kanske ha horrt er derifrån?

Balbuéna.

Som ni säger. — Den plats jag har, år temmeligen förmånlig; således kan ni wäl begripa, att man anslagar mig från alla håll.

Alphéas.

Men hwem år ni då?

Balbuéna.

Jag år Doktorn Inigo Balbuéna, till er tjänst.

Alphéas.

Jag förstår Doktor i wetenskapene?
. . . en lärde? . . .

Balbuéna.

Nej, inte så dum! — Medicinæ Doktor.

Alphéas.

Huru? (affides). En Doktor på dårhuset! . . .
Det war något nytt!

Valbuena.

Ja, Er Excellence, Medicinæ Doktor;
Det lönar sig bättre, ser ni, och är lättare.

Alphéas.

Ja så!

Valbuena.

Vara en läkare hittar på ett nytt botemedel som inte liknar någonting, så blir han anlitad af alla menniskor, i synnerhet om han ser någorlunda utländsk ut, och är något original.
Fruentimmerna äro de, som wanligtvis sätta honoren på moden; Man talar inte om annat än det moderna botemedlet; Och om han är nog lycklig att få sköta någon patient af hög rang, då kommer han i rop, och hans lycka är gjord!

Alphéas.

Nå, har ni hittat?

Valbuena.

Lyckan? Nej! Inte ännu. Men jag har upptäckt ett nytt botemedel, och det är det samma.

Alphéas.

Beräklingen?

Valbuena.

Om ni vara kände min upptäckt! det är sublimt! En ingifvelse af Esculapius, en upptäckt, som upphöjer mig långt öfver Gallenus och alla Hyppocrater i werlden! Se vara; med det

det det och det
 (han gör magnetiska tecken) sänker jag dem alla
 till jorden!

Alphéas.

Era patienter?

Balbuéna.

Bevares! Nej! Doktorerne.

Alphéas.

Förlåt, men hvad betyder det . . . det . . .
 och det . . .

Balbuéna.

Ni förstår inte? Hvad! är ni så långt efter
 upplysningen? — Se på mig, på mina ö-
 gon; följ mina händer (gör några magnetiska tecken)
 Deri ligger hela medicinen.

Alphéas.

I era händer?

Balbuéna.

Inte annat. — När man för mig till en pa-
 tient, så frågar jag aldrig hvar han har ondt! —
 Det må vara lamhet, obstruction, hvad som helst
 det bryr jag mig inte om. Jag ger mitt bo-
 temedel (han gör flere olika magnetiska gester). Ser
 ni, så så så och så —
 Gemningten, lifsändarne, fluiderne, blodets
 omlopp — Begriper ni nu?

Alphéas.

Och patienten blir frisk?

Balbuéna.

Blir han det inte, så är det hans eget fel. För öfrigt, om sjukdomen är envis, så har jag ännu det det och sedan, sista resövaren, (han gör ett befällande magnetiskt tecken) Se det sublimes utaf konsten — Med detta enda tecken tvingar jag patienten att somna.

Alphéas.

Ja, men om han inte vill somna?

Balbuéna.

Jag ber om förlåtelse; han skall somna.

Alphéas.

Men ändå om?

Balbuéna.

Han skall prompt somna, eller säga hvarföre! . . — Man kan omöjligen emotstå det det och det — Med det skulle jag tvinga ett helt Cavalleri-regimente att somna, både hästar och kaptar! — Hvarföre? . . . För det att jag inom mig har viljan — Viljan! . . . Sic volo, sic jubeo, sit pro rationis voluntas! — Jag går inte derifrån. — Medbröderne skrifa wår, men det bryr jag inte om. — Inga consultationer mera, inga aptekswaror, och framför allt, inga apteksräkningar mera! . . .

Nej, den economiska medicinen! . . . — Ni finner wäl, hwad det är för fördel att ha ett allmänt botemedel i sina händer!

Alphéas. (affides).

Den där war wärre än alla de andra.

Balbuéna.

Men det är i synnerhet för att kurerä wansinniga, som mitt system är owärderligt! Ly, hwad är det som underhåller galenskapen hos dem? . . . Ammnelsen, blodets werksamhet, åsynen af de saker som uppelda deras inbillningskraft. — Jag insöfwer dem, och dermed är det slut.

Alphéas.

Ni insöfwer dem?

Balbuéna.

För sex månader ett år alt efter omständigheterna. Då de wakna, återkommer ju förståndet jemte ett nytt lif! — Ni gör kanske den inwändning, att med gubbar kan mitt system bli äfwentyrligt; och att sedan de söfwoit en tid, kunde det hända, att, wid uppwaknandet, de hade blott så litet tid öfwig att lefwa på, att de knappt hunno packa in, och göra sitt testamente! Men kan jag wäl hindra dem att dö af ålderdom? . . .

Alphéas.

Det är förundranswärdt aldeles! Och jag gissar, att denna förträffliga upptäckt gjort er många wänner?

Walbuena.

Nej, ni kan inte föreställa er det!
 har spridt ut, att jag war en galning,
 min talang satt endast i fingertopparne
 tusen andra dylika dumbheter! . . . — Men jag
 ter mig öfwer sådana ansatt; jag föraktar alla
 na förtalare, till och med den ryggbara Alphé-
 sjelf.

Alphéas.

Alphéas?

Walbuena.

Ja, den där Arabiska Doktorn, som will
 sera för ett geni; men som, öf emellan sagdt,
 bara en Charlatan

Alphéas. (blir ond.)

Hwad säger ni?

Walbuena. (affides.)

Hwad går åt honom? Skulle hans förstånd
 . . . Så (magnetiserar honom.)

Alphéas. (affides.)

Jag är för god att kunna bli ond;
 tror, att jag blir lika galen som han! (högt.)
 wäl, Signor Inigo Walbuena, ni will således bib-
 hålla er plats? Ni will bli, där ni är?

Walbuena.

På dårhuset! ja, Nådig Herre. Det är ju
 min plats, för tusan!

Alphéas.

Nå, det äro wi öfwerens om. Ni skall få bli
är, och länge, det låfwar jag.

Walbuéna (förtjust).

Hela min lifstid

Alphéas.

Nå se! Det tyckes som ni hade tagit ert parti

Walbuéna.

Min enda önskan blir således uppfylld! . . .
Var obekymrad, om nästn ert förstånd
Man wet inte hwad som kan hända Med
hvilket nöje jag skulle stöta er!

Alphéas.

Huru!

Walbuéna.

Ja, ja; Ni har ej tjent en otacksam. Jag skall
be Gud snart skaffa mig tillfälle att få wisa er min
erkänsla (han går).

Alphéas.

Tack för önsningen! . . . (till Sektern). Skrif,
den stackarn är obotelig.

Adertonde Scenen.

Alphéas. Monzo. Fabrice.

Alonzo (håller Fabrice i kragen).

Hvad, din bof! . . . jag wet inte hvad som håller mig tillbaka

Fabrice.

Aj, aj!

Carolina (affides, tittar ut ifrån Cabinetten)

Det är Alonzo.

Alphéas.

Oh! Oh! Den här är bindgalen.

Alonzo (till Fabrice).

Det är din husbonde jag vill se, säger jag! . . .

Fabrice.

Han är inte hemma, Nådig Herre.

Carolina (affides i Cabinetten).

Hvad är hans affigt?

Alonzo (till Fabrice).

Än Carolina då? Hvar är hon? Hvad gör hon?

Fabrice.

Stilla er, Herre

Alonzo.

Jag vill se henne, . . . förebrå henne
Nej, nej, . . . hon skulle tro, att jag ångrar mig.

Alphéas (affides.)

En sådan öfverilning! Denna unga
man intresserar mig. (till Fabrice) Lämna öf.

Fabrice.

Men, Nädig Herre, han är inte
(affides.) Han tar honom också för en Det
är inte underligt! en älskare och en galning
likna hvarann. De må göra hvad de will! . . .
(går).

Mittonde Scenen.

Alphéas. Alonzo. Carolina. (gömb.)

Alonzo. (mycket upprörd.)

Är det ni som i Grefvens ställe? Det
fågnar mig; det skulle kostat på mig att underrätta
honom sjelf om mitt beslut att lemna Valencia och
det till och med i dag.

Alphéas.

Hvad?

Alonzo.

Jag begär mitt affed, och affäger mig allt;
jag önskar blott lugn och frihet.

Alphéas. (affides.)

Han rör mig! (högt.) Men, min vän, lite
mera förstånd!

Suppl.

5.

Alonzo.

Förstånd! Jag har förlorat det för ewigt!

Alphéas.

Det ser jag nog; men det finnes wäl något
hjälp. Säg mig först orsaken till den owantliga
pro

Alonzo. (häftigt.)

Hwad! wet ni inte? Hon glömmet
mig! hon bryter sin ed!

Alphéas. (affides.)

Ja så, det är en älskare!

Alonzo.

Och för hwem? för en man som är
henne owärdig; den lösligaste narr! hon älskar
honom, eller snarare, låtsar älska honom, bara
för att förödmjuka mig, trotsa mig —
Om jag lydde mig sjelf, så

Alphéas. (affides.)

Förwiring! . . . Det blir alfwarsamt. (högt).
Stilla er, min herr; Låt höra, hwem är er ri-
wal?

Alonzo.

Ni har sett honom; han war nyss här; Den
Joseph Cortado

Alphéas.

Här, den der andra galningen? . . .

Alonzo. (i raseri).

Just han. Han vågade fryta för mig! Uff!
om man inte hindrat mig, skulle han genast dödt
för min hand!

Alphéas.

Låt oss inte döda någon, min vän! (affides.)
Den der är i raseri, man börakta sig
(högt.) Jag märker att en häftig passion har för-
willat era sinnen, och att äminnelsen af era förra
olyckor

Alonzo. (förmånad.)

Mina förra olyckor! hwad menar ni
med det?

Alphéas:

Jo . . . lite minne bara Tänk ef-
ter hwar ni nu är

Alonzo.

För Jan! jag är ju hos den otrognas far!

Alphéas. (affides.)

Den otrognas far!

Alonzo.

Jag kommer nu för att återlemna honom
denna öfwerste fullmakt, som jag är skyldig hans
protection och som jag inte kan behålla längre.
(ger honom fullmagten.)

Alphéas. (tar emot papperet).

Så, ja; jag skall återlemna honom den. (af-

fides) Stackars Karl! Men, hvad!
 det är en riktig Sverste-fullmagt! (läser)
 Don Alouzo till Sverste — Hvad vill
 det säga?

Alouzo.

Jag ville också återlemna den otrognas porträtt och hennes bref, som så bedragit mig!

Alphéas (affides.)

Ett porträtt! Det är Guverndrens dotter! (får se Carolina som tittar ut ifrån Kabinettet.) Hon lyf! Hvilken tanka!

Alouzo.

Var god och åtag er

Alphéas

Gerna. (affides.) Jag har blifwit narrad, det är klart.

Carolina (affides.)

Stackars Doktor!

Alphéas (affides.)

Låt se om jag gifvat rätt. (högt under det han oförmärkt ger akt på Carolina.) Mod, min vän; jag kan mildra era plågor.

Alouzo.

Hvad säger ni?

Alphéas.

Om den som har gjort er yr i hufvudet vor.

re er wärdig, skulle jag inte vilja Men,
 efter hvad ni sagt mig, så är hon obetänksam . .
 . . . kokett

Carolina (affides.)

Den gemena doctorn!

Alphéas.

Jag känner ett hemligt medel, som ofelbart
 skall qwäfwä er hästiga kärlek.

Carolina (affides.)

Nej, min Gud!

Alphéas.

Snöm en timma skall ni hata henne lika myc-
 ket, som ni förut älskat henne, och ni skall bli fullt
 komligen kurerad för er kärlek. — G: hit er hand!

Tjugonde Scenen.

De förra. Carolina (kommer in.)

Carolina.

Men jag vill inte, jag, att han skall ku-
 rerås.

Alonzo.

Det är hon!

Alphéas.

Hvad vill ni här, Signora?

Carolina.

Monzo, bästa Monzo, kan ni förlåta mig?
Mitt hjerta har aldrig upphört att tillhöra er.

Alphéas.

Signora, gå honom inte så nära, aftra
er

Monzo.

Huru? . . .

Carolina.

Det är ni, som inte får nalkas honom
fy! hwad det är fult att wilja skilja två älskande
från hwarandra! Wilja återge honom för-
ståndet!

Alphéas (lätsar tro henne war
ra galen.)

Har då äsynen af dessa olycklige? . . .

Monzo.

Hwad säger ni? Det är ju hon
hon som jag tillber!

Alphéas.

Se så, ja! Nu är det hans tour!

Carolina.

Det är Monzo, den jag älskar!

Alphéas.

Nu är hon också ifrån sina sinnen!
Stäckars barn! Man måste skilja dem åt.

Alonzo.

Han måtte vara galen!

Alphéas (ropar).

Hör hit, någon! — Stilla er, mina
vänner, det är inte farligt Vara ni bliv
infångda en tid

Carolina.

Infångd! jag? . . .

Tjuguförsta Scenen.

De förre. Fabrice (springer in).

Fabrice.

Signora, allt är förloradt! Grefwen kommer!

Alphéas.

Hvad betyder denna förvirring?

Fabrice.

Förlåt, Herr Doktor, förlåt! det var blott ett
narr! (till Carolina). Nädig Grefwen har mött de
herrarne, och ni kan wäl föreställa er hans vrede . . .

Alphéas (affides).

Den skälmen war med i complotten!

Alonzo (till Fabrice).

Hvad går åt dig?

Fabrice (faller på knä för Al-
phéas).

Nädig Herre, för Guds skull, tag mitt för-

swar. Det är samnt jag har bedragit er; men om-
ständigheterna min plikt Om ni
öfwerger mig, blir jag sönderbustad och bortförd! . . .

Alphéas.

Ännu en galning! Jag tror att det smittar.

Fabrice

Nej, jag är inte galen; man har gjort nara
af er.

Alphéas.

De äro inte galna nu! Fort, flynda,
. Isbad, douches Kylande-medel!

Carolina.

Jag hör min far.

Fabrice.

Jag går min väg. (går).

Tjugandra Scenen.

De förre, Grefwen, Cortado, Balbuéna,
Markisinnan, och flere Supplikanter.

Cortado, Balbuéna, Markisinnan, och
alla Supplikanterne på en gång.
Ers Excellence, jag önskar!

Grefwen.

Ett ögonblick, mina herrar. — Hvad ser jag?
Alphéas!

Alonso.

Alphéas!

Grefwen.

Hwad jag är lycklig att se er i mitt hus!...

Cortado.

Alphéas!

Markisinnan.

Hwad! Herr Sektern!

Alphéas

Men, se där mina arma dårhuspatienter!

Grefwen.

Era dårhuspatienter! . . . Skulle ni händelsevis, Herr Doktor, tagit emot deras suppliker?

Alphéas.

Ja wist.

Cortado.

Doktor, Sekter eller Läkare, jag blandar mig inte i sådana saker. Det säkra är att Herrn har läfwat mig en plats.

Markisinnan.

Ni bedrar er; Det är jag som får den.

Walbuena.

Alldeles inte, det är jag som får företrädet; Och om någon wägar besrida mig det, så insöf-

wer jag honom straxt (gör magnetiska tecken).

Grefwen.

Hwad will allt det där säga?

Carolina.

Min far, det är jag som är skulden till alla dessa misstag; men jag hoppas att Herr Doktorn är så ädelmodig och förlåter mig. Jag wille blott hämnas mig litet.

Alphéas.

Huru, Signora? . . .

Carolina.

Ni förargade mig då ni läste i mina anletsdrag, och jag har welat bewisa er att, med hela er konst, kunde ni likwäl misstager; jag har låtit föra till er dessa herrar, och ni har tagit dem för

Alphéas.

Hwad! äro de inte galne? . . .

Balbuena.

Wi! . . . Se så, nu är den från sina sinnen. Wänta, wänta litet Så . . . så . . . (magnetiserar) jag skall nog få honom så from som ett lamb.

Alphéas.

Oh! Drag för tusan!

Grefwen (skrattande).

Nu gifar jag

Alphéas (hviskar till Carolina).

Får gå för Don Alonzo! det märkte jag nog; men det där originalet, Markisinnan och den föregifna Doktorn, . . . såg mig på samwete, äro de inte wid därhuset?

Carolina.

Nej, det förjåkrar jag.

Alphéas.

S det fallet, är det inte deras fel.

Cortado.

Erö Excellens, en sådan djerfhet i . . .

Markisinnan (skrattande).

Ah! Ah! Ah! Nå, nå, min bästa Cortado; det war ju bara ett skämt. — Det wigtigaste återstår och det är att få weta hwem af oss får Commandants syftlan. Hans Excellence skall afgöra saken.

Grefwen.

Fursten har redan gifwit bortt den.

Cortado.

Kan man då få weta? . . .

Grefwen.

Det är en man, hwars förtjenster berättiga honom till de förnämsta embeten.

Cortado.

Ändteligen gör man mig då rättwisa!

Grefwen.

Ursägta, men det är en ung man

Markisinnan (hastigt).

Det är min gunstling!

Grefwen.

Med ett ord, det är Don Alonzo.

Alla.

Don Alonzo!

Alonzo.

Sag!

Carolina.

Är det möjligt?

Grefwen.

Ja, min wän, jag wisade endast er tjänsteförteckning för Hans Höghet, som då inte tvekade ett ögonblick.

Cortado.

Han måste inte ha läst min supplik! . . .
Men jag tänker på en sak; Don Alonzo lämnar nu en plats ledig efter sig

Markisinnan.

Ett regimente! . . . det passar just åt min favorit! . . . jag snger till ministern

Cortado.

Min fru, jag war den första som tänkte på

Markisinnan

Man är sig sjelf närmast. — Min wagn står där nere; inom två minuter Mitt herrskap, jag har den äran (hon går).

Cortado.

Ah min Gud! Och jag som inte en gång har en schäs! Det är för olyckligt! — Man måste tillstå att polisen borde förbjuda supplikanterne att ha ett ékipage; Det är inte underligt om man då kommer alltid före alla de andra! — Men det gör ingenting; jag har inte glömt att springa, och om jag kan komma före Markisinnan, så annammar jag regimentet (springer ut).

Tjugutredje Scenen.

De förre utom Markisinnan och Cortado.

Alphéas.

Sådana galningar! Men jag tar inte mina ord tillbaka Ni får se dem en gång på därhuset.

Balbuéna.

Hwad mig beträffar, Signor Alphéas, ni wet att jag redan är där, och att ni läswat mig

Alphéas.

Att få bli qwar där. Jag kommer nog ihåg det; men därhusets luft duger inte för er; den

kunde smitta. I alla fall inga det . . . och det . . . mer.

Dalbuéna (affides).

Han är afandsjuk på mitt system! (lägt till Alphéas). Jag skall anförtro er min hemlighet; war obekymrad, ni skall få se att det inte är så svart. . .

Grefwen.

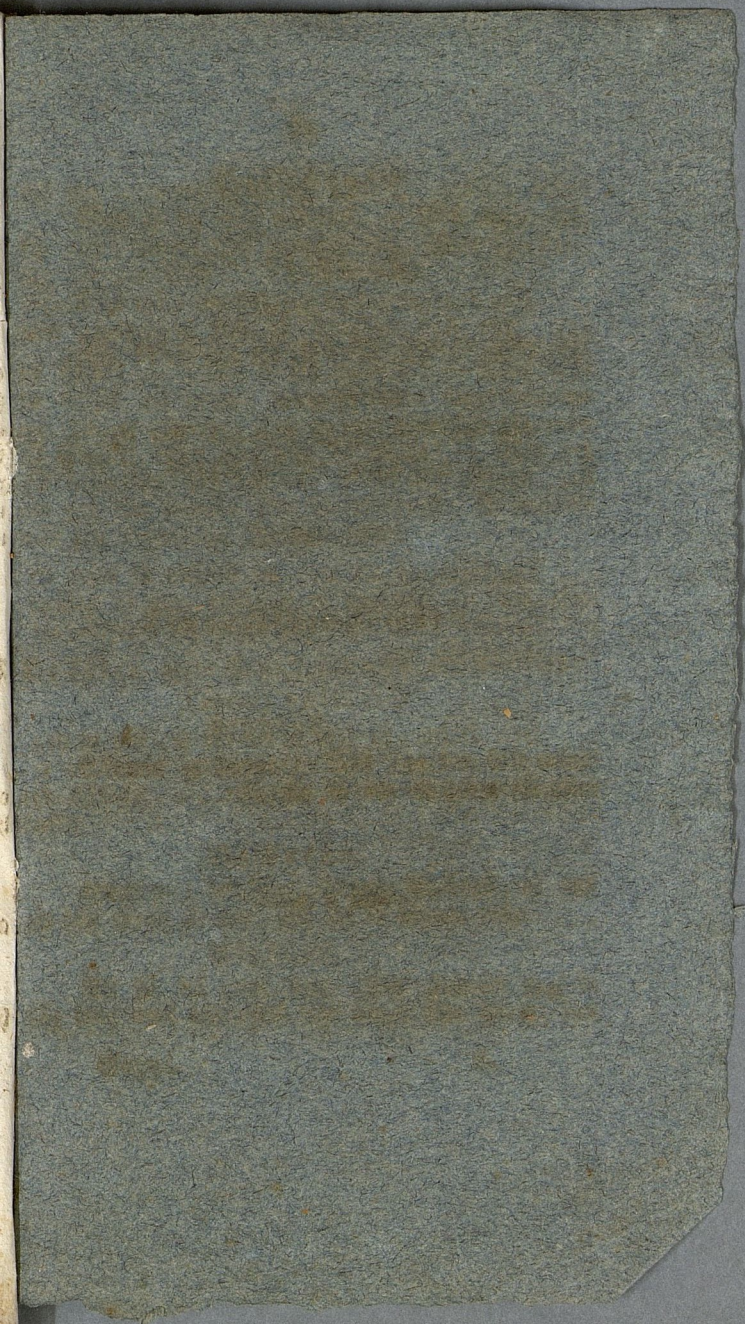
Kom nu, min bästa Alphéas; Nu skall ni få se verkliga gattningar, och jag hoppas att er sticklighet

Alphéas.

Jag börjar på att tro, att konsten är blott ett tomt ord! — Werlden är uppfylld med så många privilegierade dårar, att jag anser för oförståndigt att söka kurer dem.

Carolina (leende).

Herr Doktor, de som ni nu får se, kan ni nog kurer; men kom i häg att endast de dårar äro o-
botlige, som inte äro på dårhuset.

www.books2ebooks.eu